

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”

(COM(2014) 473 final)

(2015/C 242/08)

Sprawozdawca: Paulo BARROS VALE

Dnia 23 lipca 2014 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”

COM(2014) 473 final.

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 16 grudnia 2014 r.

Na 504. sesji plenarnej w dniach 21–22 stycznia 2015 r. (posiedzenie z dnia 21 stycznia 2015 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 211 do 1 (3 osoby wstrzymały się od głosu) przyjął następującą opinię:

1. Wnioski

1.1. EKES z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie szóstego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, jednak wyraża szereg zastrzeżeń i obaw w związku z tak ważną tematyką.

1.2. Polityka spójności powinna nadal realizować leżący u jej podstaw cel zapisany w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a mianowicie promowanie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej. Współpraca i solidarność muszą służyć harmonijnemu rozwojowi pozwalającemu zapewnić dobrobyt społeczeństwa. Skoncentrowanie się na strategii „Europa 2020” jest ważne, choć niewystarczające w odniesieniu do aktualnych wyzwań.

1.3. Sprawozdanie jest dowodem wysiłków podejmowanych w celu polepszenia sytuacji w Europie, a jednocześnie omawia się w nim trudności w tej dziedzinie. Kryzys zwiększył nierówności gospodarcze i społeczne, pogłębiając różnice między państwami członkowskimi (bądź wewnątrz nich) oraz ograniczając wzrost i rozwój. Postępy w zakresie konwergencji zostały nie tylko przerwane w wyniku kryzysu, lecz wręcz cofnięte w niektórych wypadkach, a recesja dotyka praktycznie całą strefę euro.

1.4. W okresach kryzysu, jak obecnie, większość państw członkowskich, a zwłaszcza kraje strefy euro, nie ma warunków do wspierania inwestycji, przez co pogłębiają się różnice między regionami najbardziej oddalonymi a centrum (między państwami Unii bądź wewnątrz państw) oraz dochodzi do niepożądanych skutków w dziedzinie migracji i skupienia inwestycji na lepiej rozwiniętych obszarach, skazując pozostałe na zacofanie i wyludnianie.

1.5. Polityka oszczędnościowa nie przyniosła ogólnie rzecz biorąc spodziewanych rezultatów. Należy dążyć do równowagi budżetowej, lecz nie za wszelką cenę, gdyż istnieje ryzyko, że przyniesie to skutki przeciwne do zamierzonych i zniweluje pozytywne efekty polityki spójności.

1.6. Polityka spójności, która często jest pierwotnym źródłem inwestycji, powinna być ambitniejsza, a wręcz dogłębnie zmieniona, jeśli nie przyniesie korzyści w postaci wzrostu i zatrudnienia. Z uzyskanych dotychczas wyników można wysunąć wniosek, iż zasoby są niewystarczające do rozwiązania rzeczywistych problemów. Dlatego też należy znaleźć alternatywne formy finansowania konwergencji, umożliwiające nadanie nowego kierunku polityce spójności, który nie opierałby się wyłącznie na solidarności europejskiej będącej w obecnych czasach wielce delikatną kwestią. Wysiłki na rzecz solidarności europejskiej są spore, lecz mobilizowane w tej dziedzinie zasoby nie wystarczają dla zaspokojenia rzeczywistych potrzeb konwergencji w obliczu rozmiarów niedostatków w regionach najbardziej opóźnionych gospodarczo i społecznie.

1.7. W gospodarce światowej różne regiony borykają się na różne sposoby ze skutkami globalizacji. Skutki inwestycji w regionach są rozbieżne; trzeba zastanowić się, dlaczego niektóre regiony osiągnęły konwergencję, a inne są do tego niezdolne. Absolutnie konieczne jest ustanowienie, poprzez politykę spójności, nowych form zarządzania umożliwiających regionom sprostanie stojącym przed nimi wyzwaniom. Rola państwa powinna przyczynić się do uwypuklenia specyficznych atutów regionów, gwarantować przestrzeganie zasad inteligentnych regulacji, zapewniać dynamikę przedsiębiorstw i wspierać rozwój, szczególnie MŚP, a także wzmacniać zdolność do innowacji, promując dobrobyt, jakość życia, spójność społeczną i zrównoważenie środowiskowe.

1.8. Polityka spójności powinna w dalszym ciągu dążyć do wspierania wzrostu gospodarczego i konkurencyjności, jednak nie zapominając przy tym o celach społecznych na rzecz inteligentnego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. EKES popiera motyw przewodni szóstego sprawozdania „inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”.

2. Propozycje

2.1. Należy ukierunkowywać i inwestować fundusze polityki spójności, mając na uwadze podstawowy cel, a mianowicie wspieranie nadzwyczajnego planu inwestycji na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Równoległe do zatwierdzonego planu Junckera należy finansować w pierwszym rzędzie europejskie projekty strukturalne o charakterze transnarodowym (np. sieci różnych rodzajów transportu i łącza szerokopasmowe) i bezpośrednio finansować przedsiębiorstwa (zwłaszcza MŚP) w sektorach żywotnych dla rozwoju lokalnego i gospodarki społecznej.

2.2. Niedawno przyjęty plan Junckera tworzy nowy Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych finansowany z istniejących funduszy wspólnotowych i przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI). Bardzo ambitnym celem jest maksymalne wykorzystanie prywatnych i publicznych funduszy inwestycyjnych, poprzez wybieranie projektów, które mogą zostać szybko wdrożone. W planie zakłada się, że istnieje olbrzymi niezbadany popyt na tego rodzaju inwestycje. Czas pokaże, czy twierdzenie to było słuszne.

2.3. Mając na uwadze szersze cele, polityka spójności mogłaby poszukiwać niezależnych źródeł finansowania, obok dostępnych funduszy, np. ze strony EBI czy poprzez euroobligacje, bez uszczerbku dla wysiłków w zakresie konsolidacji budżetowej czy spełnienia celów paktu stabilności i wzrostu.

2.4. Aby zagwarantować efekt mnożnikowy inwestycji, należy przekazać EBI znaczną część funduszy strukturalnych, które pozostały z poprzedniego okresu (2007–2013), jak też fundusze z nowego okresu, tak aby umożliwić rekapitalizację pozwalającą przyciągnąć dostępny na rynku kapitał wysokiego ryzyka służący jako dźwignia finansowa polityki spójności⁽¹⁾.

2.5. Polityka spójności musi zostać dobrze powiązana z pozostałymi inicjatywami UE, zwłaszcza promowaniem unii gospodarczej i walutowej, tak aby możliwe było osiągnięcie 11 wytyczonych celów i faktyczne zapewnienie „inwestycji na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”.

2.6. Polityka spójności nie może kwestionować celów z zakresu konsolidacji budżetowej. Najbiedniejsze państwa nie dysponują obecnie środkami, aby wspierać inwestycje publiczne i dlatego nie oferują atrakcyjnych warunków prywatnym inwestorom. Zasada dodatkowości powinna być stosowana z zachowaniem ostrożności i dopasowana w państwach członkowskich borykających się z trudnościami w tej dziedzinie, gdyż niespełnienie tej zasady wpływa na przydział środków, które – w niektórych wypadkach – są jedynym źródłem finansowania inwestycji. EKES popiera zastosowanie złotych zasad dotyczących tymczasowego wyłączenia z paktu budżetowego (i/lub paktu stabilności) współfinansowania funduszy strukturalnych w regionach lub państwach w największym stopniu dotkniętych recesją⁽²⁾.

2.7. Zasadnicze znaczenie ma monitorowanie wyników. Komitet jeszcze raz wyraża przekonanie, iż dynamiczne grupy robocze powinny monitorować wyniki pośrednie i końcowe, a następnie przedstawiać je na dorocznym szczycie europejskim⁽³⁾, który byłby okazją do debaty i przyjęcia środków naprawczych, które okażą się konieczne.

2.8. Wdrażanie polityki spójności powinno odbywać się przy wyraźnym zaangażowaniu partnerów społecznych. Model zarządzania programami polityki spójności powinien uwzględniać istnienie globalnych subwencji przyznawanych zorganizowanemu społeczeństwu obywatelskiemu w celu wsparcia ludności i bezpośrednio związanych z rozwiązywaniem konkretnych problemów. Komitet proponował już ten cel, niestety bez konkretnego odzewu ze strony władz europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 248 z 25.8.2011, s. 68.

2.9. W celu umożliwienia partnerom społecznym monitorowania konieczne jest stworzenie rzeczywistych mechanizmów monitorowania, tak aby podmioty te nie były jedynie obserwatorami, lecz mogły faktycznie brać udział w całym procesie. Wkład przedstawicieli zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego ma fundamentalne znaczenie nie tylko dla kształtowania programów operacyjnych, lecz także dla monitorowania i oceny wyników. Włączenie partnerów społecznych sprzyja debacie na temat doświadczanych trudności oraz propozycji usprawnień i ulepszeń służących ułatwieniu dostępu do finansowania europejskiego oraz zwiększeniu skuteczności stosowania funduszy.

2.10. Uproszczenie i harmonizacja przepisów dotyczących programów oraz ujednoczenie procedur i formularzy mają pierwszorzędne znaczenie dla poprawy wyników. Komisja może uprościć niektóre procedury, lecz to państwa członkowskie odgrywają kluczową rolę, gdyż rozporządzenia UE dają możliwości, nie narzucają jednak obowiązków. Należy zachęcać państwa członkowskie do radykalnego uproszczenia procedur i pomijania nieistotnych szczegółów oraz wspierać je w tym zakresie. Komisja mogłaby monitorować te wysiłki, wybierając – gdy tylko to możliwe – rygorystyczne kontrole wyników zamiast kontroli czysto administracyjnych. Uproszczenie może być przedmiotem nadzwyczajnych środków (nowe rozporządzenie) Rady⁽⁴⁾.

2.11. Zastosowanie zasady przydzielania inwestycji i ocena kwalifikowalności wydatków z opcją zwrotu kosztów w oparciu o koszty uproszczone (zasada ryczałowości) jest możliwe w różnych sytuacjach, np. w wypadku ogólnych kosztów funkcjonowania, gdzie kwalifikujące się wydatki zależą od rezultatów a nie od przypisania rejestrów w oparciu o klucze rozliczeniowe. Należy zachęcać państwa członkowskie do stosowania tej zasady, gdy to tylko możliwe, oraz do uproszczenia procedur.

2.12. Obok uproszczenia procedur administracyjnych, które nie wnoszą niczego do wyników, trzeba zapewnić szkolenia przedsiębiorców, zwłaszcza z MŚP, ich pracowników i urzędników publicznych. Szkolenia są zasadniczym instrumentem zrozumienia mechanizmów finansowania oraz prawidłowego zastosowania dostępnych funduszy. Szkolenie urzędników publicznych jest szczególnie ważne z punktu widzenia realizacji celu tematycznego dotyczącego poprawy administracji publicznej.

2.13. Środki zaoszczędzone w wyniku zmniejszenia biurokracji można by przeznaczyć na stworzenie grupy Komisji w celu wspierania państw członkowskich i regionów oraz pomagania im w określaniu i realizowaniu projektów z dziedziny polityki spójności. Ta grupa wsparcia państw i regionów mogłaby, w ostateczności i w wypadku nieprzestrzegania przepisów, zastąpić krajowe organy zarządzające funduszami europejskimi czy to w dziedzinie planowania, czy też wdrażania planów i wypełniania harmonogramów.

2.14. Celów polityki spójności nie można mierzyć jedynie za pomocą wskaźników ilościowych. Propagowanie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej leżące w centrum polityki spójności obejmuje cele, które należy mierzyć z wykorzystaniem wskaźników jakościowych opracowanych z myślą o mierzeniu rozwoju, a nie jedynie wzrostu. Dla przykładu, jeśli badamy liczbę bezrobotnych osób, które otrzymały szkolenie i pracę, należy również oszacować wpływ tego szkolenia na poprawę warunków życia.

2.15. Uwarunkowania *ex ante* wprowadzające szereg okoliczności, które muszą zaistnieć, aby można było uruchomić fundusze, nie mogą prowadzić do wyłączenia niektórych najbardziej zadłużonych regionów, które ze względu na panującą w nich sytuację nie są w stanie inwestować ani przyciągnąć inwestycji w celu stworzenia takich warunków. Uwarunkowania *ex ante* muszą być stosowane ostrożnie, a wręcz zawieszane na określony czas, gdy istnieje ryzyko kryzysu i deflacji, gdyż w przeciwnym razie może dojść do pogorszenia delikatnej sytuacji w niektórych regionach, dla których możliwość uzyskania finansowania pozwalającego wspierać wzrost coraz bardziej się oddala, co tylko nasili ich problemy.

2.16. Nie należy stosować warunkowości makroekonomicznej, aby nie karać regionów i ich obywateli za decyzje makroekonomiczne podejmowane na szczeblu krajowym lub europejskim⁽⁵⁾.

3. Uwagi ogólne

3.1. Kwestia reform polityki spójności została już poruszona w piątym sprawozdaniu w sprawie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej. EKES zgodził się z ogólnym podejściem.

3.2. Politykę spójności przedstawia się jako główny motor wzrostu. Jednak nie należy zapominać, że ta rola jest możliwa jedynie pod warunkiem skoordynowania jej z pozostałymi politykami europejskimi. Ważne jest, lecz niewystarczające, by polityka spójności skupiała się na celach strategii „Europa 2020”. Konieczne jest również przygotowanie wspólnych strategii wdrażania, wraz z innymi wspólnymi politykami i instrumentami – gospodarczymi, społecznymi i regionalnymi.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 23.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 30.

3.3. Szczególną ostrożność należy zachować przy wdrażaniu polityki spójności w państwach w największym stopniu dotkniętych kryzysem, które borykają się z konsolidacją budżetową, co wpływa na inwestycje publiczne. Równowaga między stosowaniem zasady dodatkowości a potrzebą konsolidacji budżetowej jest niepewna. Brak zdefiniowania celów i sposobów ich osiągnięcia może warunkować konsolidację budżetową i/lub ograniczyć potencjalne skutki polityki spójności.

3.4. Uznaje się znaczenie polityki spójności dla rozwoju regionów znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, lecz w niektórych wypadkach wzrost ten mógłby być jeszcze większy, jeśli istniałyby lepsze warunki dla rozwoju. Właściwą reakcją, popieraną przez Komitet, jest wprowadzenie kwestii dobrego sprawowania rządów, co ma na celu stworzenie lepszych warunków dla rozwoju zgodnie z wytycznymi OECD.

4. Uwagi szczegółowe

4.1. Zostało jeszcze wiele do zrobienia, aby Europa mogła wrócić do poziomów rozwoju, zatrudnienia i dobrobytu sprzed kryzysu. Priorytet strategii „Europa 2020”, a mianowicie inteligentny, zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu, opiera się obecnie na procesie dostosowywania polityki spójności.

4.2. Szóste sprawozdanie nie zawiera jeszcze oceny wpływu polityki spójności w okresie 2007–2013, gdyż ocena *ex post* rozpocznie się dopiero w 2015 r. Niemniej na podstawie przedstawionych danych można skonstatować, iż wpływ kryzysu był znaczny, a polityka spójności nie była w stanie przeciwdziałać jego skutkom, które utrzymały się, a w niektórych wypadkach nawet zaostrzyły.

4.3. Niezbędne jest jasne zdefiniowanie strategii dla każdego obszaru inwestycji, która uwzględniałaby specyfikę każdego zaproponowanego regionu. Jak stwierdzono w komunikacie, „projekty powinny być dostosowane do strategii, a nie na odwrót”. Jednakże sama definicja strategii nie wystarczy. Trzeba stworzyć odpowiednie otoczenie regulacyjne, w ramach którego zadba się o rygorystyczne ustalenia, lecz nie stworzy niepotrzebnych i zniechęcających procesów biurokratycznych. Fundamentalne znaczenie ma zapewnienie środowiska sprzyjającego realizacji programów polityki spójności, jak stwierdzono w komunikacie. Komisja powinna zająć zdecydowane stanowisko wobec państw nieprzestrzegających przepisów, unikając tym samym marnowania środków, czego nie zaakceptowałyby państwa będące płatnikami netto.

4.4. Nowy kierunek polityki spójności przejawia się w dostrzeżeniu korzyści ze wspierania ograniczonej liczby priorytetów z uwagi na niewielkie zasoby dostępne w celu spełnienia wszystkich potrzeb regionów słabiej rozwiniętych. Z jednej strony skoncentrowanie zasobów na wspieraniu projektów mających trwałe skutki dla gospodarki i społeczeństwa i wywierających na nie duży wpływ przynosi korzyści i pozwala rozwiązać konkretne problemy, z drugiej jednak takie podejście może również w niektórych sytuacjach przynieść skutek odwrotny od zamierzonego: w krajach, których regiony wykazują różny stopień rozwoju i brakuje inwestycji prywatnych, nadmierna koncentracja zasobów pozostawi na marginesie wzrostu i rozwoju obszary i sektory, które w innym wypadku mogłyby skorzystać z funduszy polityki spójności i dzięki temu dokonać konwergencji oraz wnieść pozytywny wkład w zintegrowany rozwój.

4.5. Ponieważ przedstawiono różne dane dotyczące wpływu polityki spójności, nadal trudno oszacować faktyczne konsekwencje inwestycji, co pozwala domniemywać, iż wskaźniki nie zostały wybrane w najodpowiedniejszy sposób. Wydaje się, że zachodzą zmiany, co znajduje poparcie EKES-u. Przewidziano zdefiniowanie celów i pożądaných wyników w jasny i możliwy do zmierzenia sposób. Priorytety, wskaźniki i cele ustanowione w umowach o partnerstwie nie są monitorowane w długiej perspektywie, co pozwala podjąć w razie konieczności działania korygujące, tak aby umożliwić skuteczne zapewnienie odpowiedzialności państw członkowskich za wyniki i wiarygodne monitorowanie środków.

4.6. Niemniej wybór wskaźników nie powinien ograniczać się zaledwie do wskaźników o charakterze ilościowym. Wymiar ilościowy jest idealny do mierzenia wzrostu, jednak rozwój wymaga wskaźników jakościowych, których nie można pominąć.

4.7. Miasta uznawane są za siłę napędową wzrostu. Otrzymają one prawie połowę środków EFRR. Inwestycje w miastach i w celu dalszego rozpowszechniania uzyskanych efektów zasługują na poparcie, lecz z pewnymi zastrzeżeniami. EKES zwraca uwagę na fakt, iż takie inwestycje należy podejmować ostrożnie, aby nie doprowadzić do niepożądanego centralizacji. Mimo że napływ ludności do miast może stymulować rozwój, to nadmierne zaludnienie sprzyja ubóstwu i wykluczeniu społecznemu. Z drugiej strony, brak inwestycji w regionach położonych dalej od centrum negatywnie odbija się na jakości życia tamtejszych społeczności, powodując coraz większe wyludnianie się tych obszarów i ucieczkę ludności do miast, co z kolei skutkuje porzuceniem działalności w sektorach rolnictwa, rybołówstwa i przemysłu mających kluczowe znaczenie dla rozwoju UE.

4.8. Jednym z fundamentów polityki spójności jest skuteczniejsze włączenie partnerów społecznych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego. Komisja opublikowała w styczniu 2014 r. rozporządzenie delegowane w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych⁽⁶⁾. Z analizy tego dokumentu wynika, że brakuje znaczących innowacji w stosowanych już praktykach. Wymienia się zaledwie podstawowe zasady wyboru i zaangażowania partnerów oraz różne sprawdzone rozwiązania, nie opisując nawet obowiązkowych mechanizmów monitorowania przez partnerów społecznych. W wielu państwach członkowskich partnerzy społeczni nadal odgrywają jedynie marionetkową rolę w podejmowaniu decyzji – podczas konsultacji nie uwzględnia się stanowiska podmiotów najlepiej zaznajomionych z rzeczywistą sytuacją i problemami. Mimo tych trudności EKES potwierdza swoje poparcie dla rozpowszechniania wdrażania europejskiego kodeksu postępowania.

4.9. EKES miał już okazję wyrazić przekonanie, iż zaangażowanie wszystkich partnerów społecznych i zainteresowanych stron zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego na etapie przygotowywania, wdrażania i oceny *ex post* programów i projektów przyczynia się do poprawy jakości i realizacji tych programów⁽⁷⁾.

4.10. Należy ograniczyć biurokrację. Wykorzystując zalecenia audytów, programy powinny zostać ukierunkowane na kontrolę uzyskiwanych wyników, a nie na sposób ich osiągania, wiążący się ze skomplikowanymi procedurami administracyjnymi wymagającymi gigantycznych i kosztownych struktur publicznych i prywatnych. Biurokracja stanowi rzeczywistą przeszkodę dla działalności wielu przedsiębiorców i skuteczności administracji publicznej. Uproszczenie i ujednoczenie procedur, przepisów i formularzy jest nie tylko możliwe, ale i pożądane.

5. Dobre rządy: nowa wizja na lata 2014–2020

5.1. Mimo istnienia dwóch wizji znaczenia i wpływu dobrego rządzenia dla wzrostu gospodarczego, coraz popularniejsze staje się przekonanie, że dobre rządy i skuteczne instytucje publiczne są niezbędnym warunkiem silnego rozwoju gospodarczego. EKES również podziela tę opinię.

5.2. Odpowiednie i trwale zagwarantowanie pewności prawa i niezależnego, regularnego systemu sądowego ogranicza marnowanie zasobów administracyjnych i tworzy stabilne warunki sprzyjające inwestycjom, co bezpośrednio wpływa na politykę spójności.

5.3. Włączenie dobrego rządzenia do polityki spójności, zgodnie z zasadami OECD dotyczącymi skutecznych inwestycji publicznych, odpowiada ogólnej potrzebie i spotyka się z poparciem Komitetu. Trzeba zmniejszyć różnice zachodzące we wdrażaniu projektów i tworzeniu nowych przedsiębiorstw w poszczególnych państwach członkowskich, gdyż słabe zarządzanie wpływa nie tylko na rynek wewnętrzny, lecz także na jednolity rynek, tworząc bariery dla wejścia podmiotów z innych państw członkowskich.

5.4. W niektórych państwach członkowskich można odnotować potrzebę poprawy koordynacji lub nawet skutecznego sprawowania rządów na poziomie regionalnym – pośrednim szczeblu między władzami krajowymi a lokalnymi, na którym można nakreślić strategie regionalne ważne dla rozwoju i konwergencji regionów. Władza centralna, mimo że często niezdolna do zinterpretowania potrzeb i priorytetów terytorialnych, niekiedy nie przekazuje odpowiednich kompetencji organom regionalnym, które stają się zaledwie wyznacznikiem krajowej władzy politycznej, bez żadnej wartości dodanej dla regionów.

5.5. W kontekście przedstawionych obaw w związku z dobrymi rządami nie można zapominać, że skuteczniejsza administracja publiczna jest możliwa jedynie, jeśli równoległe do woli politycznej, aby przeprowadzić niezbędne zmiany regulacyjne, zapewni się kształcenie pracowników administracji.

Bruksela, 21 stycznia 2015 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE

⁽⁶⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 240/2014 (Dz.U. L 74 z 14.3.2014, s. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 23.